

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník X., číslo 5.

Květen 2004

Obsah: E.Lopourová, Orel, Dopis sv.Jana Sarkandra, Paul Claudel, Sv.Jan Nepomucký, mučedník, Dopis sv.Jana Nepomuckého, E.Lopourová, Lovec, B.,K nejvyššímu cíli (3), E.Lopourová,Dům, Dopis sv.Zdislavy-Matky našich rodin, E.Lopourová,Mrtví, J.M.Veselý, Tajemství Hory sv.Klimenta (3), Karel Dachovský, Sen, Ruth Hrušková, Mnoho otazníků v tak krátké povídce, Karel Dachovský, Sen, L.Lopraisová, Modlitba, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP, A.Blahová, Aleluja, aleluja!, Zprávy

O R E L

Všechno vlastní

Pouhým rozpětím svých křídel z výšky

Nechce víc

Vlastně nic

Jen aby byl

Aby byl orlem

To je svobodným pro díkůvzdání

Jež vyslovuje letem střemhlav

Letem pro kořist

Vždyť stačí stát se tím

Kým ses už narodil

Kým jsi už v jednom plánu byl

A jako kořist přinést dík...

Eva Lopourová

+

+

+

Dopis svatého Jana Sarkandra

6.května

Milé dítě!

Možná se Ti zdám být náramně složitá osobnost. Asi neznáš naše rozhárané poměry. Za mých časů se ve světě prolínají kulturní a společenské proudy, nesené jednak věrnými křesťany, jednak odloučenými bratry.

Ty proudy se vzájemně přelévají a působí strašnou roztěkanost poměrů, kterými je každý člověk hrozně zmítán. Proto se Ti možná zdám tak roztěkaný, nestálý, často přecházejícím z místa na místo, ze strany na stranu. Mučednickou smrtí však potvrzuji svou vnitřní vyhraněnost. Tak dosvědčuji svou duchovní pevnost, věrnost Božím pravdám i svému poslání kněze a zpovědníka.

Během svého působení se snažím přivést odloučené bratry zpět do otcovského domu Božího. Osudnou se mi stává pouť do Čenstochové (1609). Bohatí a mocní odloučení bratři mě stíhají, až se jim daří mě dopadnout. Násilím na mně chtějí vynutit doznání, že prý jsem odpovědný za kozácký útok proti jejich vojskům. Ve skutečnosti táhnou Kozáci k Vídni na pomoc císaři Ferdinandovi. A ze škod způsobených od Kozáků obviňují mně, katolického kněze. Inu, potřebují nějakého obětího beránka, a tak se jim podvoluji jako "alter Christi". Kromě toho mě chtějí přinutit k prozrazení zpovědního tajemství ohledně zpovědi zemského hejtmana Lobkovice. Marně, ani po strašném a dlouhém mučení, neprozrazují obsah zpovědního tajemství. Když nemohou hejtmana Lobkovice z ničeho obvinít, mučí mě.

Jsem mučedníkem zpovědního tajemství. Svědčí to o strašné neusmířenosti mnohých lidí a také o nedůvěře ke svátosti smíření, jaká možná přetrvává i u Tebe. Strpím mučení a krutou smrt. To mi však nevadí. Ještě strašnější muka zakoušíš Ty, pokud se odmítáš svátostně usmířit se s Bohem.

Až se budeš ptát, proč Bůh dopouští válku, teror, revoluční násilí a jiné strašné věci, ohlédni se na své změkčilé srdce! Jak často je Ti cizí neštěstí úplně lhostejné! Ba ještě hůř! Možná, že i zatleskáš bombám a raketám padajícím na lid v Afganistánu či Iráku, a řekneš: To máte za to! Dokud se válka a nenávisť nezastaví ve tvém chápacím, milosrdném a odpouštějícím srdci, nebude kvůli Tobě na světě pokoj. Je tu však ještě něco horšího. Podívej se, kolik je kolem rozervaných a zoufalých duší, neochotných ke svátostnému usmíření s Bohem! Výsledkem je zoufalství, nesmířitelnost, neodpuštění, pomsta, teror, revoluce, násilí, válka.

*Modlím se za Tebe i za celý český národ v srdci Evropy.
Tvůj milující*

Otec Jan Sarkander

+

+

+

SV. JAN NEPOMUCKÝ - MUČEDNÍK

**Tam pod starým mlýnem, jaké to světlo mdlé?
- Toť svéhavého Jana tělo, do řeky vržené. -
Mírný měsíc osvětluje májovou noc svěží!
Hvězd patero u samé vody označuje místo, kde on leží.
Pluje, zadržen kulem, jak žene ho proud,
proto, že tyrana nechtěl poslechnout
a vyzradit co v zpovědnici mu pověděla žena.
Zkříženy ruce, v nichž každá je kněžskou komží přidržena,
tak na zádech, zářivý, rychlou vodou plyne.
Jasným nebem hromada pomalých mračen se šine.
Všechno se oddává noci a všechno věří létu!
Jeť polovina máje! Nahoře v mlynářově zahradě v květu
září stromek celý bílý v svitu měsíce.
V židovské čtvrti zmlkají hlasů směsice.
Kdes žena zpívá, potom se odmlčí. A spáček pak zas
uslyší v dáli na mostě svého psa nařikající hlas.
Ach, jak vzdálen je nyní svět! V životě širém
všechno je konečně překlenuto mírem!
Mocněji než kdysi Sigmundův zvon.
podivné souhvězdí nocí se mísí ve vody hučící shon.
Jaké viny je vyvrhly, nebesa či přece řeka?
Zdá se, že s jejich šumotem splývají slovanská slova měkká,
jak slova ženy, jež tlumeně šeptá a sténá.
Jeho město je kolem něho, na střeše střecha, na stěně stěna,
Královským hradem až vzhůru k obloze vyvýšená.**

Nad sebou vidí, jak Hmotu, Tvarem zastíránu,
otvíráti se trojitých Nebes obrovitou bránu,
a nahoře, ústředí, nesmírný, maličký, pokorou jist,
v náručí Boha Otce - Ježíš Krist.

Paul Claudel

+ + +

Dopis svatého Jana Nepomuckého

16.května

Milé dítě!

Jsem jen prostý pastýř, ale snažím se se být věrným služebníkem Páně. To, že žiji jak se patří, vidíš z toho, že si mě královna Žofie volí za zpovědníka a arcibiskup si mě volí za hlavního vikáře čili za svou pravou ruku. Tichý boj mezi arcibiskupem a králem Václavem IV. nakonec dopadá na mě. Jsem připraven. Před Pannou Marií ve Staré Boleslavi se modlím o posilu nyní i v hodinu smrti. Maria mi vyprošuje dar síly. Jen tak statečně vytrvám do konce. Když král dotírá a požaduje vyžrazení zpovědního tajemství královny, odpovídám mu tak jako apoštolové: Spíše se sluší poslouchat Boha, než lidi. Český král odkládá všechny své vznešené ohledy a vybrané způsoby a vlastnoručně mě mučí. Když se už nehýbu, nechává moje bezvládné tělo svrhnout do Vltavy. Tak platím svou krví za svobodu Církve. Neumírám však pro nějaký mrtvý úřad, nýbrž kvůli tobě, abys měl v Církvi skutečnou oporu v Kristu a jeho svátostech. Když Svatý Otec v Římě přijímá pověřovací listiny různých diplomatů, říkává jim, že Církev nevyžaduje pro sebe žádná privilegia, ale jen svobodu pro plnění svého poslání, kterým ji pověřuje její božský zakladatel, Ježíš Kristus. Modlím se za naše pastýře a kněze, aby byli svatí ve své službě Bohu a Církvi, ale i za Tebe, abys je ochotně poslouchal. Jedině pod vedením posvěcených duchovních pastýřů můžeš dosáhnout nějakého úspěchu v Evropě a ve světě, ale také být svému okolí něco platný, a přitom oslavit našeho Pána.

Kéž můj dopis zastihne také Tebe, který stojíš v popředí světské společnosti jako mocný vládce! Chceš, aby Tvoje moc a sláva stále rostla? Nezapomínej, že vysoké místo zavazuje k větší šlechetnosti! Chceš moudře a spravedlivě vládnout? Hleď především sloužit Bohu a lidem! Můj velký král Václav IV. na to často zapomíná. Proto si po jeho odchodu z trůnu mnozí oddechnou a na jeho vládu nikdo nezpomíná tak, jako na vládu Karla IV.

A zatím já, pouhý duchovní pastýř, sloužím až do krajnosti. Tak teprve nyní, na věčnosti, dosahuji značné moci, takže Ti mohu uprostřed celé Evropy sloužit lépe, než zaživa.

Tvůj Otec Jan Nepomucký

+ + +

LOVEC

**Lovec v údolí stínu
Zasáhl šípem slyšení píseň chvály**

o tom

**Že mezi dřevem kříže a stínem který vrhá
Je prostor pro víru
Jak každé utrpení
Je přesné na míru
Příštímu vzkříšení
A přináší ji jako kořist těm
Kdo na ni čekají**

Eva Lopourová

+ + +

K nejvyššímu cíli (3)

Energie Slova

"Mnohými způsoby mluvil Bůh dříve skrze patriarchy a proroky, ale nakonec skrze svého Syna."

Moje Slovo do tebe vdechuje nový život. Nejenže ti ho zvěstuje, nýbrž ti ho skutečně dává. S ním ti poskytuje všechny prostředky a cesty k udržení a dovršení tohoto života. Živé Slovo mocně otrásá světem, ale zvláště tebou uprostřed ostatních lidí. Povznáší tě na docela nové, dosud neznámé cesty přátelství s naším Otcem.

Každé slovo je nesmírným oceánem pravdy. Jeho bohatství a hlubiny jsou nevyčerpatelným zdrojem energie. Moje Slovo má však věčnou, nekonečnou sílu. Je živé a stává se tvým tělem. Tak otrásám dušemi už dávno úplně mrtvými a vyčerpanými. Křísím je. Obnovuji svět, který se sám rozpadá ve své ubohosti, navzdory zákonu zachování hmoty. Je to Slovo našeho všemohoucího Otce, oživované nekonečnou Láskou. Proto má nezdolnou sílu této věčné Lásky.

Možná, že ti toto Slovo zní někdy vzdáleně. Jeho pronikavost a průbojnost má původ u mne. Přicházím zachytit zvláště tebe mezi ostatními lidmi. Jdu tě obcerstvit a postavit na nohy. Neboj se, nezahyneš. Teď máš hojnost věčného života. Celá tisíciletí, naslouchající mně i mému Slovu, musí uplynout, aby dostihlo právě tebe. To, že celé věky meditují z pramene tohoto Slova a rozplývají se jeho Krásou a Pravdou, nabývá hlubokou smysluplnost a pravou hodnotu v tom, že zde a nyní zasahuje tebe.

Přes celá tisíciletí k tobě mluvím ve své radostné zvěsti. Promlouvám k tobě ještě jinak. Nepožijješ jediné sousto, ani se neosvěžíš jediným douškem, abych tudy nepřicházel k tobě, a neobnovoval tě a nepovznášel tě svou zvláštní přítomností vyššího zdokonalujícího nadání. Přicházím za tebou ve všech spravedlivých jako přítel, jako Dobro ve tvém těle. Okus je a zastav se v jeho dosažení! Přicházím za tebou ve všech upřímných jako Pravda. Ponoř se do ní! Jeho energií pokojně a bezpečně zamiř po své životní dráze do vrcholného cíle!

S prázdnýma rukama nakrmím a napojím tvou duši. Tvá duše se osvěžuje a žije obzvláště Slovem Pravdy, a to svrchované Pravdy. Moje Slovo není jen předmětem tvých úvah a hlubokomyslných hovorů. Smíš se jím sytit a hasit svou žízeň. Tak se s ním spojuješ jako se zdrojem životní energie. Nezůstávám ve tvé každodenní obživě bezmocný ani němý. Moje Slovo ti bohatě zavlažuje duši. Mocným proudem ji obcerstvuji a posiluji. Snadno to přenáším na tvé tělo, které uzdravuji a zdokonaluji. Jenom se ztiš a čerpej z mého Slova!

Kdo víc by se měl živit mým Slovem, než právě ty, můj zvláštní služebník, zástupce a reprezentant. Všeobecně máš takové povolání už od křtu svatého. Zvu tě k tomu však ještě zvláštním způsobem. Celá tvá důstojnost jako spoluvykupitele světa spočívá ve spojení s mou vrcholnou spoluprací s naším všemohoucím Otcem na záchraně tebe spolu s celým mým tvorstvem. Jsi přivtělen k mému spásnému dílu, neboť jsi spojen se samotným hypostatickým spojením. Jenom na základě tohoto spojení s tímto nekonečným zdrojem životní energie a na základě soustavného doplňování svých životních sil z tohoto zdroje, má tvá služba jako zvláštního služebníka našeho společného Otce tak svrchovanou a věčnou hodnotu.

Proto je krajně nutné, aby zvláště a především v tobě přebývalo mé Slovo v hojnosti a plnosti. Jako nádoba se stále plníš mým Slovem. Právě z jeho přetékající plnosti zdoláváš všechny okliky a překážky své životní dráhy snadno, pohotově, průbojně a rychle.

Své Slovo s vrcholnou účinností ti představuji na své slavné hostině lásky. Co k tomu dodat? *"Zjevil jsem lidem tvé jméno, jež jsi mi dal. Nyní poznali, že všechno, co jsem řekl, přichází od Tebe, protože slova, která jsi mi dal, dal jsem jim, a oni je přijali a opravdu poznali, že jsem vyšel od Tebe a uvěřili, že Ty jsi mne poslal. Za ně prosím..."*

Mé Srdce, probodené tvým kopím, soustřeďuje všechno mé učení, mou lásku, i to, co z ní vyplývá pro tebe a pro ostatní. Z té plnosti tryská veškerá moje láska a každé moje Slovo. To Slovo nese ozvěnu záchvěvu mého Srdce. Proto smíš cítit jeho živoucí záchvěvy. Jako si z celého mého povzneseného lidství zaslouží největší lásky a úcty moje Srdce, tak se mezi všemi mými slovy smíš nejvroucněji zamýšlet nad slovy lásky, jimiž naplňuji vznešený úkon své lásky, totiž slavnou hostinu lásky. Naplňuji ten čas úkonem svrchované Lásky, a jejího největšího divu. Dodnes pokračuje ten čas, i s příslušnou slavností díky tobě, mému vyvolenému.

Svěřuji ti své nejúchvatnější tajemství. Předávám ti vše, co slavně ustanovuji, abych zajistil zprostředkování své lásky a tvé záchranu a nekonečného zdokonalení. Vybavuji tě vším pro vítězství mého Srdce nad propastí tvé bídy. Každé své Slovo k tobě, můj důvěrný příteli, provoním vznešenou vážností a péčí. Tu ti v nejrozhodnější chvíli předávám z bohatství svého Slova. S klidem se o ni opři ve svých zápasech

a slabostech!

Je to mé Slovo ve tvých ústech a zároveň účinná energie. Nevybíjí se v blýskavých projevech. Bez odporu se stává skutečným tělem. Uvádím tě do mého tajemného spojení tebou, a tebe spolu s ostatním lidstvem k našemu společnému věčnému Otci. Hovořím, modlím se, těším, varuji, prosím, vychovávám a stále vytrvale tě zaměřuji do hlubin své bytosti. Každý svůj příkaz omývám v krvi v hlubinách svého tajemství.

Takto shrnuji celou nauku a celý svůj nejdůležitější duchovní odkaz. Tak odrážím krvavé červánky otevřeného nebe, kde všechno myšlení a veškeré bytí je zároveň nejhlubší a nejživotnější Láskou.

Tato slova ti posílá také učedník, který mě tolik miluje. Láska, která mi v této napjaté chvíli tryská ze Srdce, zvláštním způsobem zalévá, proniká, prozařuje a prosycuje celé mé poselství. Adresuji ji tobě i všem dalším mým důvěrníkům. Miláček Jan prožívá a proniká láskou tato slova svrchované Lásky. Láska je pokojná i průbojná, pohotová i trpělivá, chápavá i objímavá.

A to všechno zvláště kvůli tobě uprostřed celého lidstva. Přijmi ta úchvatná slova, ale nejen proto, abys o nich rozvažoval chladným rozumem. Rozumovat o mém tajemství je bez života a bez lásky, je ničím. Je to jen věda nadřená jako násobilka. Volám tě do služeb svrchované Lásky! Nikdy a nikde doopravdy neprožiješ žádnou lásku, než právě ve svrchované v Láse. Nechám tě proniknout k svému tajemství. Stačí, když mi otevřeš vstup do mikrokosmu svého srdce. Jak? Láskou. Přej mi všechno nejlepší a svému bližnímu aspoň to, co sobě samému! A také se pro to přičiň! A vytrp, co se dá! Povznesu tvou lásku. Naplním ji svou svrchovanou Láskou. Jen tak, pro nic za nic? Jen když mi dáš najevo, že to vážně chceš. Pak si mě zamiluješ v sobě a sebe sama ve mně. Zamiluješ si v sobě osobní svrchovanou Lásku a sebe povzneseného do této vrcholné Lásky! Divíš se, k čemu je to dobré? Jedině když si mě dokonale zamiluješ v sobě a sebe ve mně, tak naplno zakusíš vznešenost a velikost mé svrchované Lásky a velikost své povinnosti odpovědět na mou Lásku srdcem otevřeným do krajnosti.

Tohle je tajuplná schopnost mých přátel. Nechávací naplno proniknout mne samotného, jako ryzí Lásku do svého nitra a poznáním mé Lásky docílí víc, než by vyčetli ve všech knihách. Moje Láska ve tvém srdci ti dopřává zakusit nejlepší Dobro a poznat čistou Pravdu. To ti zjednává hluboké porozumění pro mé tajemství. Láskou prožiješ a zakusíš a přesvědčivě uznáš dobro, pravdu, krásu. Teprve tím všechno naplno zhodnotíš, lépe, než bys to dokázal pouhým pojmovým vyjádřením, pouhým seřazením poznatků do uspořádaného přehledu, jak to dovede tvůj rozum.

Tímto dokonalým otevřením se přívodu tajemné energie ryzí Lásky z mého Srdce do svého srdce zakusíš v suchých pojmech i té nejvznešenější nauky svěží vánek. Dám ti zaslechnout úžasnou harmonii, běžnému sluchu neslyšitelnou. V každém koutu své bytosti zakusíš divukrásnou nádheru. Tohle ukrývám každému, kdo si to chce osvojit jen jako soubor poznatků, doprovázených nějakým přehledem. Pak se tvé srdce vděčně rozevraje do všech stran a povznese se k výšinám, jež ti tato slova naznačují.

Tato slova tryskají u stolu mé první slavné hostiny lásky, z mého prvního příbytku, jímž je tvé srdce, které mě právě přijímá. Tak i ty pronikáš tato slova lépe, pokud jim nasloucháš, pokorně schoulen přede mnou, jenž u tebe stojím. Odlož stranou všechny starosti a upni své srdce, své myšlenky, svou lásku, svou touhu a svá přání kolem mne!

Především v záři a teple mého proměněného Těla můžeš správně naslouchat mým slovům ve svém srdci. Teprve tak porozumíš celému mému odkazu. V těch slovech se odhaluje můj služebný duch a mé do krajnosti obětované srdce. Tato slova jsou trestí tvého smýšlení, cítění a toužení, pokud jsi můj služebník a důvěrný přítel, tedy každého, kdo se k tomu rodí z vody a Ducha, a tebe obzvlášť. Vynasnaž se přijmout mě živého, tak, že mě necháš přetéci do prázdné nádoby svého srdce. Dám ti zakusit, že mé Srdce sice nekonečně přesahuje tvé srdce, ale přesto se ti do něho vejde celé, až tvé srdce přetéká láskou. Přetékájící srdce je tvá tajemná energie, tvůj nevyčerpatelný pohonem na cestě k životnímu cíli. Nemusíš malomyslně ani ztrácet zbytky svých chatrných sil dosavadními neúspěchy. Jenom načerpej plnou nádobu své bytosti! Pak bez meškání s dostatečnou zásobou vyraz k cíli, a neubírej plyn! B.

+

+

+

D ů m

Střecha je kus modře

Podlaha listí, sníh, tráva, obilí

**A místnosti v domě
Čtyři roční období**

**Ten dům se staví zrovna každý den
je bez dveří a bez oken
Bez postele a bez židlí
dům víry - skromné obydlí**

**Dům naděje že vejde sem
a bude se mnou bydlit v něm
Sám bude oknem, dveřmi, stolem židlí
chlebem i vínem - pokrmem**

**V tom domě víry se mnou bydlí
V tom domě bud' mi životem**

Eva Lopourová

+

+

+

Dopis svaté Zdislavy - Matky našich rodin

30.května

Milé dítě!

Tento dopis adresuji Tobě, kdo toužíš jenom po těch největších věcech.

Pořád ještě netušíš, proč se obracím zrovna na Tebe? Stále nechápeš, co bych Ti mohla říct, a jak bych Ti mohla prospět? Víím, že Tě obklopuje tolik vynálezů a vymožeností, o jakých se mi na zemi ani nesnilo. Také ale víím, že Tě uprostřed okolních zmatků sužuje hlavně chatrná a nestálá rodina, s tak hroznou potratovostí, rozšířenou antikoncepcí, alkoholismem, narkomanií a ještě horšími věcmi.

Nemysli si, že Ti nerozumím. Za své pozemské pouti čelím těžkostem života zrovna jako Ty. Dnešní postavení ženy se vyznačuje novými rysy a zvláštnostmi. To Ti klade znepokojující otázky. Vzdělání a zaměstnanost žen je povzbuzující, pokud jde rovnoměrně s duchovním a mravním pokrokem, v souladu s lidskou přirozeností a důstojností. Lidská věda Ti může pomoci správně položit otázku, ale odpověď očekávej od Boha. Objasnění pravé povahy a postavení ženy najdeš v Písmě svatém.

Ptáš se, co nového bych Ti, já, Zdislava z Lemberka, mohla k tomu dodat? I přes tisíciletí spočívá moje novost a přínos v pojetí ženy jako lidské osoby a součásti rodiny. Když jde o člověka a jeho smysl, nespokoj se s žádnou definicí! Upni se na podobu, k níž směřuješ jako jedinečný, neopakovatelný, původní obraz Boží!

Víš vůbec, čím se vlastně stáváš sám sebou? Tím, že se věnuješ, oddáváš, zaslibuješ. Tvoje velikost je v tom, že jsi původním obrazem Božím k Boží podobě, takže jsi někdo. Celou vědu o sobě můžeš shrnout do věty: Uskutečňuji se tím, že se dávám, věnuji a zaslibuji Bohu a člověku.

Jak se máš darovat? Jak se věnuješ a slavně zaslibuješ? Službou. Z vlastní zkušenosti mohu říct, jak se na tom podílí žena. Především službou povolání a důstojnosti ženy. Když se do toho dá, objeví se před ní služba životu a prostředí domova. Když tuto službu přijme a začne plnit, vynoří se potřeba další služby - služba rodině čili domácímu shromáždění Božích dětí. Ale ani tehdy se to všechno nevyčerpává. Je potřeba ještě sloužit všelidské rodině a jejímu domovu na této planetě.

Jako žena, manželka a matka bych Ti ráda připomněla stále nedoceněnou úlohu ženy jako Božího dítěte a důvěrné pomocnice Páně.

Všechny úkoly soudobého světa vyžadují zapojení ženy s jejím nenahraditelným a zvláštním příspěvkem. Je to především úkol propůjčit manželství a mateřství plnou důstojnost. Dále je to úkol zajišťovat morální rozměr kultury, která je hodna osobního a společenského života.

Znám život ve světě, především jako manželka a matka. Jenže se na to neomezují. Vždycky zosobňují také přesažné nasazení za hranicemi vlastní manželské rodiny. Toto moje osobní nasazení směřuje k všelidské rodině, a to cestou těch, kteří toho mají nejvíce zapotřebí. Kdo to je? Především děti, dále hladoví, opuštění,

nemocní, zranění, utiskování, uvěznění, pronásledování a jinak trpící. Moje pomoc přitom nikdy není samoúčelná. Dodnes má hluboký duchovní dosah. Je to apoštolát. V tomto směru konám průkopnické dílo. Podnikám to v pevném spojení s naším Pánem a s jeho tajemným tělem, se slavným shromážděním všech Božích dětí světa a s řádem bratří Kazatelů svatého Dominika, k němuž navěky patřím.

Vlastní jedinečnost poslání ženy se nejčastěji projevuje v oblasti duchovní a kulturní. Církev se obohacuje svědectvím ženy, kterým uskutečňuje své povolání k dokonalosti. Kéž je vtělením ženského ideálu a zároveň také vzorem pro Tebe jako pro všechny Boží děti! Kéž je Ti vzorem v následování Pána a příkladem, jak má nevěsta vlastní láskou odpovídat na lásku svého Ženicha.

Vyprošuji Ti Boží požehnání

Tvá milující Zdislava z Lemberka

+

+

+

M r t v í

Chtěla jsem přátelství se životem

Ale prý to možné není

Snad se smrtí

Alespoň mrtví vědí

Jak přijít beze studu

Chvilí posedět

V něžném vyprávění

Setrvat do setmění

Pak tichem odcházejí

Aby se objevili

Plni pochopení pro můj úžas

Jak prostě to teď mají v ráji!

Eva Lopourová

+

+

+

H r o b

Je otázka vždy otevřená

Znamení že energie lásky

Je ve svém množství neměnná

To znamená

Pokud platí

že nic nezmizí beze stopy

jen se promění

Pros tedy ty

Kdo zemřeli

At' jinak teď

tě milují

Eva Lopourová

+

+

+

TAJEMSTVÍ HORY SV. KLIMENTA (3)

A. Popis a zaměření hradiska

Výsledky dosavadních výzkumů, jichž nebylo málo, si většinou odporovaly. Přehled této spleť otázky podává Hrubý ve své knize (V.Hrubý, Velkomoravské hradisko sv.Klimenta u Osvětiman, Brno 1961 Vyd.Moravské museum, s.20-28),

Dosavadní pokusy o zaměření a popis Hory byly tyto:

V.Houdek	-	r.1887,
Fr.Přikryl	-	r.1890,
I.L.Červinka -		r.1896,
Fr.Přikryl	-	r.1902 (2 x)
R.Čechmánek -		r.1904,
Fr.Přikryl	-	r.1905,
I.L.Červinka -		r.1915, 1928,
Fr.Přikryl	-	r.1928, 1930,
K.Hanák	-	r.1931, 1933,
I.L.Červinka -		r.1933, 1048.

Rozloze hradiska se nejvíce přiblížil Přikryl (28 ha). Kupní smlouva mezi Buchlovským panstvím a lesním družstvem v Osvětimanech uvádí rozlohu hradiska sv.Klimenta asi 25 ha. Tvaru hradiska se nejvíce přiblížil Hanák (nepravidelný protáhlý obdélník). Chyby v popisu a v zaměřování vyplývaly většinou z toho, že se za celek hradiska obyčejně pokládala pouhá jeho část.

Nebylo by správné opomenout jeden starý popis hradiska z 18.dubna roku 1358. jde o schvalovací listinu olomouckého biskupa Jana Očka z Vlašimi, a dále o schvalovací listinu jeho generálního vikáře, probošta Mikuláše, a konečně o zápis této věci v augustiniánské kronice u sv.Tomáše v Brně. V nich se skoro stejnými slovy píše, že kaple sv. papeže Klimenta leží v lesní pustíně blízko hradu Cimburka, a že je již dlouhý čas opuštěná, bez kněží a bez bohoslužeb; dále, že k ní přiléhá obytný prostor, který je spolu s přílehlou kaplí obehnan okruhem příkopů a že se v ohrazeném prostoru dá zřídit obydlí a pást dobytek; konečně, že kaple neleží na území žádného farního kostela a že je velmi vzdálená ode všech (J.M.Veselý, Svatoklimentský listář, Řím 1969, s.11 passim.)

Své zaměření z roku 1958 shrnul Hrubý takto: "Vnější opevněním vymezená plocha hradiska je ve směru Sever-Jih dlouhá 720 m, ve směru Východ-Západ široká 370 m (měřeno vždy od vnějšího okraje příkopu), takže jeho výměra odpovídá asi 22 ha; obvod měří téměř 1900 m." (Hrubý, Tamtéž, s.26.)

Povrch a tvar hradiska a hlavně opevnění byl zkoumán metr za metrem. Práce byla velmi ztížena náhle zhoršeným počasím, podzimními dešti a do kostí pronikajícím mrazivým vichrem, který téměř bez ustání spolu s deštěm bičoval nás a temeno kopce tak, že ohýbal lesní porost. Někdy bylo nutné plazit se po kolenou a přidržovat při zemi měřicí pásmo, bráné vichrem a přilepované deštěm, a přitom zjišťovat přesně tvar povrchu a nebo pátrat po střepech.

a) Bylo zjištěno, že "Hora sv.Klimenta patří k velmi pozoruhodným výšinným hradiskům, jejichž budování postupovalo nejspíše od menšího útvaru k většímu celku. Jeho ústředím je kuželovitý vrchol, obklopený opevněním, zaměřeným ve směru SSV - JZZ, jehož delší osa měří asi 370 m a kratší 290 m". (Hrubý, Tamtéž, s.22.)

"Toto oválné opevnění je tvořeno hlavním valem, (na plánu označen písmenem A, jenž je široký 6 - 9 m a vysoký 60 - 160 cm. PO obou stranách je val sledován příkopem, širokým 5 - 7 m a hlubokým 60 - 180 cm. Hradební val byl nahazován z vnitřní i vnější strany, čímž vznikl útvar 'příkop - val - příkop'. Výška valu i hloubka a šířka příkopů časem jistě zmenšeny zásahem přírody i lidské ruky, a byly tedy původně větší. Toto opevnění se však uchovalo jenom asi ze tří čtvrtin (asi 750 m), a severně od kostela je místo valu srázný terasovitý břeh, provázený vnějším příkopem. Vrcholek kopce je pokryt uměle vyrovnanou oválnou plošinkou, orientovanou směrem S - J. Její delší osa měří 80 m a kratší 50 m. K plošince se přimyká 'akropolis' - zříceniny kostela a přílehlého obydlí. Plošina se stavbou je ohraničena terasou, v níž je mnoho lomového kamene (pískovce), ale zatím se nedá říci, zda jde o záměrnou úpravu, či o zříceniny staveb, nebo o opevnění, jež by chránilo přímo kostel (na plánu: C)... Mezi touto terasou a zmíněným hlavním valem se jeví ještě jedno oválné, ale méně zřetelné opevnění, řekli bychom "vnitřní, jehož vnější osa má asi 190 m a kratší asi 130 m (na plánu: B). Neuchovalo se však všude stejně: někde je to 'příkop - val - příkop', jinde jenom stupeň, a na Jihu se úplně ztrácí. Terasa kolem plošiny, vnitřní val a hlavní val představují asi období prvního stavebního zásahu na hradisku (na plánu: A + B + C). Ústředním bodem těchto tří oválů je - jak se zdá -

chrámová stavba, čili: hradisko tu bylo kvůli kostelu, pro kostel - a ne kostel pro hradisko! Plocha vrcholu, uzavřená hlavním valem, měří necelých 8 ha."

b) "Nepochybně až později" - říká Hrubý - "byl tento nejstarší okrsek obepjat dalším - vnějším valem (na plánu: D), širokým 7 - 12 m; jeho severovýchodní úsek probíhá paralelně ve vzdálenosti pouhých 12 až 15 m od hlavního opevnění, na severní a západní straně se od něho vzdaluje až na 20 - 25 m, a na jižní straně vytváří 320 m dlouhé předhradí... i tento vnější val je lemován po obou stranách příkopu; vnější z nich - široký až 11 m - je oddělen od násypu parkánem 3 - 8 m širokým." Tedy i zde je 'příkop - val - příkop'. "Vnější val pozměňuje však původně oválný obrys hradiska ve tvar ne nepodobný obdélníku, orientovanému ve směru S - J." (Hrubý, Tamtéž, s.22-24.)

Strany tohoto obdélníku přestávají být přímkou jen tam, kde se přizpůsobují jednak oválům "hlavního" opevnění, jednak "prudkému zlomu náhorní, k jihu mírně skloněné roviny strmého břehu". Toto vnější opevnění nebylo zřejmě dokončeno a může se pokládat za druhé období větších opevňovacích prací na hradisku. Tam, kde není val dostavěn, je na vnitřní straně pouze "řada nepravidelných, jakoby mohylovitých násypů" hlíny, asi připravených k dokončení valu, a na vnější straně nedokončený příkop pokračuje v podobě dvou dlouhých a širokých žlabů. Jižní strana obdélníkového opevnění (asi 130 m) má "nejmohutnější valový násep a nejhlubší příkop asi proto, že z této strany je hradisko pohodlně+ přístupné. Téměř v jihovýchodním rohu předhradí je val v šířce 30 m přerušen; jeho konce se u této mezery stáčí v délce 15 m směrem dovnitř hradiska, takže tu zřejmě vznikl hlavní vchod: brána do pevnosti, směřující na Jih k osvětimanskému údolí. Tudy též nyní prochází údolní cesta k severní části hradiska", tj. ke zříceninám na vrcholu hory. "Ve vzdálenosti 40 m od ohybu opevnění (od něhož je západním směrem taky stejně daleko k hlavní bráně) vedl patrně boční vstup do hradiska, jak se zdá podle 5 m širokého valového násypu, který se nadto lomí ve tvaru písmene L." (Hrubý, Tamtéž, s.25-26.)

Je snad pouhá náhoda, že vnější má skoro stejný tvar jako hallštatské sídliště na blízkém "Holém kopci" u Buchlova. Tento val by tedy mohl být hallštatský (8.stol.př.Kr.), kdyby tu byly nalezeny hallštatské střepy. Protože však zatím nalezeny nebyly, je val spíše pozdní, pro což svědčí o to, že není dostavěn.

c) Druhý hlavní vchod vedl do hradiska - jak se zdá - ze severní strany, "po ploché šíji, spojující svatoklimentskou ostrožnu s hlavním horským pásmem". Je tu vlastně nejkratší a nejsnazší přístup ke "kapli s přilehlým obydlím", a proto bylo nutné šíji co nejbezpečněji opevnit, "aby se" - jak říká Hrubý - "nestala slabinou celé pevnosti". A skutečně zde je o jeden val více než na ostatních stranách hradiska, neboť "asi 40 m na severovýchod od nejmladšího, vnějšího opevnění přepíná plochou šíjí... další obloukovitý val... asi 250 m dlouhý, a jeho jižní část je sledována z obou stran příkopu ('příkop - val - příkop'), kdežto severní má příkop jen vnější strany" (na plánu: E). V podstatě je tento val souběžný se zaočlením ostatního opevnění, a jeho jižní konec "navazuje na strmý svah kopce, kdežto severní končí ve strži severně od zříceniny kostela". (Hrubý, Tamtéž.s.28)

O tom, že tu byl vchod, svědčí jednak mohutnost opevnění k ochraně vchodu, jednak především přerušení příkopů přechody, které mohly mít v minulosti snad i tvar padacích mostů. Přechody jdou těsně za sebou na svahu stoupajícím příkře ke kostelu.

Jak jsme již řekli, obvod hradiska, daný "vnějším" opevněním, měří 1900 m, a plocha hradiska má asi 22 ha. Největší délka - 720 m, největší šířka - 370 m.

d) Pokud jde o zdroje vody, ještě kolem roku 1838 byla podle Řehoře Wolného hluboká studna (cisterna) na jižní straně boku kostela, a je zjistitelná i dnes. Jiný pramen prý býval "v těsné blízkosti severní strany kostelního chóru". (Hrubý, Tamtéž.s.28)

Asi 170 m na východ od kostela je ještě dnes studánka se svěží vodou, zvaná "Metodějova". Je skrytá v rokli, po levé straně potůčku. Přibližně 100 m proti jeho proudu je asi 15 m široká mokřina, zvaná cisterna, z níž dodnes vytéká voda. Mimo to mezi čtvrtým a třetím valem na "šíji" jsou stopy po menším rybníčku. A kromě dvou bystřin, jež obtékají celou svatoklimentskou Horu, jsou nedaleko od Hory, u silnice spojující Vřesovice a Koryčany, bohaté prameny s velmi dobrou vodou u "Pěti židel". Víme však, že v 9. století byla jižní Morava daleko bohatší na vodu než dnes.

Ve východní Církvi měl každý význačnější poutní chrám svůj "divotvorný pramen", a někdy i několik, buď přímo ve svatyni nebo v její blízkosti. Hora sv.Klimenta je podle listin z 18.IV.1358 starobylé poutní místo, odedávna navštěvované zbožným moravským lidem "Životodárným pramenem" (*zoodochos pégé*) tu mohla být přímo studna na vrcholové plošině před vchodem do chrámové předsíně, nebo "Metodějova Studánka" na potůčku pod sídlištěm, k níž se mohlo pojit i "Pět židel" (židlo = zřídlo). Zdá se, že podobným "životodárným zřídlem" ve Veligradě-Sadech mohla být i velkomoravská studna, objevená v

r. 1962 mezi chrámem a obydlím. Leží blízko chrámu, několik metrů od hlavní cesty. Má čtvercový tvar a je zaměřena (orientována) přesně jako chrám. Kdyby bývala sloužila jen běžným účelům pro místní obyvatelstvo, bývala by musela být blíže k obydlí a rozhodně větší. Studna byla čtverhranná, bedněná, ale zpevněná kameny. Čerpalo se z ní vědrem. To bylo nalezeno na dně. Tím se podobala např. posvátné studni v kapli nad svatyní sv. Artimia v pražském předměstí Balat (snad od balato - blato?). Voda se pila na místě, ale také se nosila domů (J.B. Aufhauser, Die heilige wundertätige Quelle - hagiaσμα - bei byzantinischen Wallfahrtsorten, Viz: Das Altertum, 1963, B.9. Heft 4, 239-247 Berlin Akademie.)

Ve Starém Městě v hrobě č.922 (309 - 49 - 7 E.) ležela v místech lebky čtóra z jemně plavené hlíny narůžovělé barvy... na hřbetní straně klenutá a zdobená dvěma soustřednými kruhy s paprskovitým rýhováním, jež bylo prokázáno mnou jako "monogramový kříž", složený z řecké abecedy. Čtóra sloužila poutníkům (Hrubý, Velkomoravské Staré Město, s.25. Vyřešil J.M. Veselý.).

Jeden z nich zde skončil pouť. Znak je římského původu - Konstantin: "**v tomto zvítězíš**" - ale má maloasijské prvky: kotouč a paprsky. Šlo snad o přítele sv. Cyrila a Metoděje z Hory Olympu v Bythínii? J.M. Veselý OP (Pokr.)

+

+

+

S E N

Široká cesta

Sráz a vysoké hory.

Šed' a běloba.

Kráčíme spolu vzhůru.

Pak po pravé straně

horská chata.

Ptáme se tenké

ženy středních let,

splihlé vlasy,

nevýrazná tvář:

"Jak daleko je ještě k vrcholu?"

Jsme nahoře.

Stoupáme točitými schody ve věži.

Nahoře se schodiště zúžilo.

Nemohu dál.

Druh mě táhne,

jsem příliš silný,

jsem příliš velký.

Ten druhý je asi

anděl strážný.

16.11.1991

Karel Dachovský

+

+

+

Mnoho otazníků v tak krátké povídce

Předsálí budovy krematoria se zaplnilo smutečnými hosty. Zbývá několik minut než se otevřou dvoukřídlové dveře do sálu plného květin, dlouhých lavic, symbolického kříže v pravém rohu a katafalkem se zesnou. V tyto okamžiky se na chvíli jakoby zastaví čas, obklopí nás neviditelné posvátno, člověk se oprostí od světských starostí a myšlenkami doprovází na poslední cestě osobu jemu blízkou.

"Už to má za sebou", říká soucitně žena v norkovém kožichu synovi zemřelému. "Přejte jí odpočinek, natrápila se až až. Rakovina je zlá nemoc. Když zemře maminka, bolí to, cítím s vámi." Prošedivělému muži zvlhly oči. Za mými zády se ozýval tlumený ženský hlas: "To zase bude ... naše slavná rodinka pohromadě, celý večer poslouchat nemožnou tetu Martu, nevychované děti Frantovy a pomateného Rudyho." Nevím, jestli by paní pokračovala ve výčtu jí nemilých osob, když první tóny hudby přeřaly její slova. Lidé se začali řadit do dvojic a vcházeli do smuteční síně. Za shrbeným, těžce chodícím dědečkem se dveře zavřely,

Po obřadu jsem zamířila ke hřbitovu, který těsně sousedí s budovou krematoria. Tatínkův hrob je vzdálen asi pět minut od hřbitovní brány. Nijak jsem nespáchala. Zhluboka jsem se nadechla studeného vzduchu a rozhlížela se po vzrostlých stromech, které jsemně podkreslovaly hřbitovní ticho svým šuměním, teď hustě zasněžené s větvemi ohnutými pod nánosem sněhu. Anděl střežící mramorový náhrobek pod nadýchanou čepicí působil tak trochu komicky. Mé boty zanechávaly čerstvé otisky v úzkých uličkách mezi jednotlivými hroby. Vybavovala jsem si řečníkova smuteční slova, tváře i slova přítomných. V mysli mi vyvstala slova paní tak nespokojené se svojí "slavnou rodinkou". Víme, jak zhoubná je rakovina, ale už méně si připouštíme jak zhoubná je nemoc zvaná nenávist a pomluva. Rakovina zžírá lidské tělo, nenávist a pomluva duševní nitro. Je těžké mít pochopení pro člověka, zvláště je-li nám nesympatický, popřípadě nám ublížil, pomluvil, okradl nebo nás přehlíží...

Známe ale prostředí, ve kterém ten či onen vyrůstal? Známe jeho výchovu, myšlenky, které mu byly od dětství vštepovány, zda-li vůbec nějaké byly. Víme, zda ho něčí ruka s láskou hladila nebo tloukla do obličeje a on zákonitě urážky a pohlavky rozdává dál? Zdáme prostředí a lidi, kteří ho v dospělosti ovlivnili? Žili jsme aspoň dva roky v jeho kůži, abychom mohli pochopit jeho duševní pochody, prohry či úspěchy - můžeme vše spravedlivě posoudit? Stane se, že v mozkových propleteních dojde ke zkratu a následky si potom nese po celý svůj život. Nemůže něco podobného postihnout i nás?

Jak těžce se usmírují národy, jak těžce se nachází konsens mezi jednotlivými politickými stranami, když to vše v samotných našich rodinách! Kdo pochopí toho druhého, ten i odpustí.

Někdo namítne - nejsem svatý ani Ježíš Kristus, který prosil Otce za odpuštění i pro ty, kteří ho ukřižovali.

Ale kdo jiný než my, křesťané, by se měl jemu Jemu co nejvíce podobat?

Sluníčko rychle zapadalo za hřbitovní zeď a stíny křížů a náhrobních obelisků se prodlužovaly. Smetla jsem sníh z mramorové desky, pomodlila jsem se Otčenáš a spěchala k bráně hřbitova. Bezděky jsem se otočila - malý plamínek svíčky na tatínkově hrobě svítil v narůstající šedi, která prostupovala krajinou.

Na jedné obloze se rýsovaly první hvězdy, za chvíli jich zazáří bezpočet. Zase jeden den za námi. Zítřejí se zrodí nový a s ním i nová naděje. Bohu díky. *Ruth Hrušková*

+

+

+

S E N

Na jakýchsi závodech to bylo.

**Skočil jsem do výšky,
ale při pádu do doskočiště
jsem si odřel rameno.**

**Krev na písku
starodávných amfiteátrů.**

**Už jsem nechtěl,
aby tyčku posunuli výš,
když to tak bolí riskovat.**

Nakonec jsem si dal říct.
Nedopadl jsem na zem,
ale zachytily mě čísi ruce.
Ruce andělů nebo hodných lidí.

3.10.1991

Karel Dachovský

+

+

+

NA STAVENIŠTI EVROPY (1)

Jako každý i ty jsi dnes plný očekávání. Je doba velkých změn. Stáváš se účastníkem evropské unie. A co ty? Zdá se ti, že do toho nemůžeš nijak příznivě zasáhnout? Zmůžeš dost. Jak? Připrav se na to nejen trpným čekáním, ale duchovním růstem. O co se opřeš? V Bohu, v Církvi, v rodině, v řádu hledej ztracenou kulturní návaznost!

Sjednocování národů znamená hlavně hospodářské a politické spojení. Jenže dovedeš si to představit po stránce mravní a duchovní? A přece to je to nejdůležitější, čím právě ty můžeš do okolí významně zasáhnout. Jak to přispěje k tvému objevení otcovské návaznosti, abys vůbec získal zkušenost, kdo a čí vůbec jsi?

Proč tě znepokojují okolní nejisté poměry? Proč prožíváš obavy, úzkosti, odcizení? Kvůli ztrátě otcovské návaznosti, srdečného vztahu k nebeskému Otci, k vlastnímu otci rodiny duchovní i manželské. Mnozí zřejmě čekají od Boha, od Církve a rodiny, od demokracie jen pozemské věci. Bůh však sleduje hlavně spásu duše.

Ve světě máš potíže s tím, aby někdo uznal, že v pozadí tvého života není jen něco či nějaké neosobní kosmické síly, ale Někdo s velkým "N". Ani ty, kdo věříš, ještě nemáš vyhráno. Možná bereš Boha buď lhostejně jako inženýra v penzi, který tě stvořil, ale pak tě odložil. Možná ho považuješ za strašného soudce a tyрана. Pak se jen tetelíš zimou úzkosti a postrádáš andělská křídla, jaká Bůh dává jen tomu, kdo miluje Boží láskou. Tvoje příprava na budoucnost musí být přípravou ke startu k něčemu lepšímu a šťastnějšímu. Jinak se neodlepíš od země a zůstaneš ve svých přízemních starostech. Bez osvíceného zamilování si Boha jako milujícího Otce nebeského, který ti přeje a dopřává všechno, dokonce i vlastního Syna Božího, by tvá další cesta byla jen pobytem v své láhvi od octa. Ani tvoje úzkostlivě protažená tvář a kyselý úsměv, ani podezíravost, závist, farizejské lpění na zavřených branách někam, kam sám vůbec nevstupuje, nikoho neosloví a nestrhnou k následování. Tak půjdeš dál tak, že poletíš na křídlech Boží lásky spolu s ostatními lidmi uchváceným pro Boha, pro milosrdného Otce, anebo zkameníš v ulitě svého sobectví.

Vykoč od Božího dětství k dospělému, radostnému přátelství s Bohem! Jak? Odlož hříchy a pěstuj ctnosti! Vyprošuj si dary Ducha sv.!. Prožívej blahoslavenství! Okus ovoce působení darů Ducha svatého! Přitom vytvářej společenství lásky! Tak přitáhneš a uchvátíš všechny zklamané a hledající lidi, zapracuješ s nimi na vzájemném růstu v Boží lásce.

Kde začneš? Přímou u sebe. Jak? Sleduj podobenství o marnotratném synu (Lk15,11-32)! Právě ty jsi to marnotratné dítě. Kolikrát podléháš pokušení opustit Otce, aby ses mohl uplatnit nezávisle, - ty, dítě zklamané světskými nicotnostmi, - zneuctěné, využívané druhými, když si chce zřídit svůj vlastní soukromý život, - ale i trápené i uprostřed největší bídy - TOUHO po návratu ke společenství s Otcem. Bůh - jako ten otec v podobenství vyhlíží tvůj návrat, objímá tě, chystá pro tebe hostinu k oslavě návratu do otcovské náruče a smíření.

V podobenství nejvíce vyniká slavnostní způsob plný lásky, jakým tě otec přijímá: je to znamení milosrdenství Božího, vždy otevřeného k odpuštění. TEDY: smíření je především darem nebeského OTCE.

AVŠAK podobenství se uvádí ještě jinou tvou tvář. Tu zosobňuje 2.syn-starší, který pohrdá svým místem na hostině. Vytyká mladšímu bratrovi zlé skutky, jichž se dopustil, a dále otci, že ho s láskou přijímá, ačkoli jemu - pracovitému, usazenému, mírnému - nebylo dovoleno uspořádat takovou slavnost. To je znamení, že nechápe otcovu dobrotu. Dokud se tento "domněle" hodný bratr, spoléhající na sebe a své zásluhy, závistivý a pyšný, plný hořkosti a hněvu, neobrátí a nesmíří s otcem a

bratrem, není ještě hostina po všech stránkách slavností konanou kvůli příchodu a nalezení.

I ty máš v sobě kus toho staršího bratra. Zpozdilá sebeláska tě svazuje závistivostí a zatvrzuje tvé srdce. Zaslepuje tě. To ti zatarasuje cestu k druhým a k Bohu. Boží milost pak nemůže ani do tvého srdce. **PROTO** potřebuješ obrácení a smíření.

TOTO podobenství je především úchvatný příběh o nesmírné lásce Otce čili Boha, který ti dává při návratu **DAR** úplného smíření. Avšak tím, že v podobě staršího bratra připomíná toto milosrdenství zaslepenou sebelásku, která rozděluje bratry, stává se příběhem také tvé rodiny: vystihuje poměry, v jakých žiješ, ale ukazuje ti cestu dál.

Jako marnotratné dítě toužíš po návratu, po opětovném spočinutí v otcovském náručí a po odpuštění. Tak hluboko ve svědomí zakoušíš silnou touhu po bezpodmínečném smíření. Prožíváš skutečnost, že každé tvé smíření s jinými lidmi pochází z tohoto jediného tvého usmíření s Otcem. Pokud ale sleduješ ono podobenství s ohledem na 2. starší dítě, hned máš před zraky poměry všelidské rodiny, trhané touhou po vlastním prospěchu. Na základě závěru vyvozeného z podobenství chápej a přijmi zvláště ty své poslání v úsilí o obrácení svého srdce a o své smíření s lidmi a ostatními tvory a s Bohem, což je spolu spojeno. (Pokr.)

Modlitba

Prosím tě Pane Lásko a Naděje
bud' s námi ať se děje co děje.
Cestou svou ved' nás v každý čas
ať vždy slyšíme tvůj hlas.
Dej ať nikdy nekonáme podle zlého,
ale vždycky se řídíme podle přikázání tvého.

A M E N

6.11.1998

Ladislava Lopraisová

Jak otevřeš ve svém srdci zdroj usmíření se svým údělem, s okolními tvory a s Bohem? Sleduj podobenství o marnotratném synovi! A hned vidíš, že smíření je Boží dar a Boží dílo. Věř, že se to dílo uskutečňuje v tajemství Ježíše Krista! Vyjdi z tohoto prvotního tajemství udílení spásy a vyvod' z toho důsledky pro svůj život! Pavel ti vzkazuje: *Neboť jestliže jsme s Bohem usmíření smrtí Jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli znepráteleni, tím spíše - po usmíření budeme zachráněni Jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána, protože skrze Něho se nám nyní dostalo usmíření (Ř5,10,Kol1,20-22). Pavel tě vyzývá: Smiř se s Bohem (2Kor 8,18-20)!*

Sleduj smutný obraz sporů ohledně usmíření mezi lidmi! Ber ohled na tajemství Kříže jako na největší událost, v níž Ježíš Kristus zakouší nejtěžší osud tvého odloučení od Otce, takže volá slovy žalmisty: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mně opustil?* a zároveň uskutečňuje tvého smíření. Dívej se na probodeného! To ti stále připomíná vertikální rozměr tvého odloučení od Otce, který vždy převažuje na rozměrem horizontálním, tj. nad tvou roztržkou s lidmi a nad potřebou usmířit se s nimi.

Otec dává Kristovým apoštolům účast na svém díle usmíření, nebo jak píše sv.Pavel: *Bůh nám svěřil službu, abychom hlásali usmíření a nás pověřil kázáním o tomto usmíření.* (2Kor 5,18). Otec klade ve svém milosrdenství do rukou a úst apoštolů, svých poslům službu usmíření, a oni ji jedinečným způsobem zastávají, protože jsou obdařeni mocí jednat v Osobě Ježíše Krista.

AVŠAK také tobě uprostřed shromáždění věrných Otcí a spolu s nimi je svěřeno hlásat o tomto usmíření. Vše možně vydávej svědectví o usmíření a uskutečňuj je ve světě!

Shromáždění všech věrných našemu Pánu čili církev je svátost neboli znamení a nástroj tvého vnitřního spojení s Bohem a jednoty s ostatními lidmi. Jejím úkolem je působit, abys ty, kdo jsi dnes těsněji spojen s okolím různými pouty dosáhl také plné jednoty v Kristu. **PROTO** usiluje především o tvé přivedení k úplnému usmíření. Tak se ukol církve shrnuje v poslání smířit tě s Otcem, s ním samotným a s lidmi a s veškerým tvorstvem.

Církev svatá je usmiřovatelkou. Jedinečná známka tohoto díla Církve sv. je v tom, že smíření těsně souvisí s obrácením tvého srdce. To je jediná schůdná cesta k souladu mezi lidmi.

Když ale máš naplnit úkol být v Církvi a s ní věrohodným usmiřovatelem, tak začni zosobňovat

církev usmířenou! Zosobňuj v církvi a s církví příklad usmíření především v rámci svých možností! Začni usilovat o obrácení svého srdce k pokoji, a omez spory, překlenuj roztržky, zahoj rány, které jsi ty nebo někdo vedle tebe utrpěl, když se vyostřila vzájemná názorová neshoda. Udržuj jednotu v tom, co je podstatné, pokud jde o víru a křesťanské mravy podle zásady: v pochybném volnost, v podstatném jednota, ve všem láska. B.

+

+

+

Květy pro živé

Chceš-li svědčit o víře
Přinášej mrtvým květy
Dělej to ale tak
Jako bys nesl pro živé
Jako je ženám nosívají muži
Nenápadně a trochu stydlivě
Buď nervózní
A občas ledabyle rozhlédni se
Nikdo se nedívá
Upravit květy - tak
Nejsou povadlé ?
Ach ne - výdech
Vypadají nádherně
Úsměv - výraz úlevně
Radost přidej k daru
A trochu pýchy žes to sved
Teď - nestát u hrobu
Pozvání na kávu bys přijal hned
A milá zve tě dál
Za dveře nikdo neuvidí
Jen nad hrobem kohosi v soustředění
Jak pohroužen by do hovoru stál...

Eva Lopourová

+

+

+

Brněnská akademie duch.života ct.Patrika

Kužely OP: DOPISY (3)

DOPIS TVÉ MATKY

Milé dítě!

Viš, jaký úkol mám při poslání mého jediného Syna věčného Otce, který je Tvým, Bratrem?

Jeho Narození je pouze prvé zastavení na mé křížové cestě ke Kalvárii. Dokonale rozumím svému božskému Dítěti. Z vyšší inspirace je milosrdenství hluboce vepsáno do mého Srdce. Proto rozumím řeči a skutkům svého Syna. Dají se nejlépe vyjádřit láskou a spravedlností. Proto vidíš, že neběhám za jeho zázraky jako ostatní. Od začátku jsem přesvědčena o božské síle Ježíšově. Nepotřebuji žádná znamení, proč můj Syn říká a koná to či ono. Mně stačí důkaz mého božského Materství. To mluví k celé mé bytosti a k mé mysli zcela jasně a zřetelně.

Chceš znát můj úděl jako Bohorodičky vzhledem k mému Synu Ježíši a jeho poslání? Ježíš je poslán obnovit v Tobě hříchem ztracený Boží obraz. Má Tě povznést ke zcela novému, ušlechtlejšímu stvoření. Chce, aby ses stal tak jako já poprvé dalším jeho důvěrným přítelem a spoluvykupitelem lidstva, a tedy také sebe samého. Ježíš přináší zadostiučinění za Tvůj dluh. Otevírá Ti cestu k novému stvoření. Smysl jeho poslání pochopíš jen z hlediska nekonečné lásky našeho věčně milujícího Otce.

Sleduj mé počínání v nejubožejší bídě betlémské jeskyně, v emigraci mezi Egypt'any, v chrámě a na Kalvárii! Pouč se z mého vystoupení v Káně Galilejské! Pro Tvé utvrzení ve víře neváhám žádat Ježíše, aby učinil zázrak. Vedu Tě k porozumění Ježíši, když jdu za ním na Kalvárii, která je hlavním cílem jeho života. Myslíš, že myslím sama na sebe? Podivíš se, jak bezvýhradně dovedu na sebe zapomenout.

Dovedu poručit svému milujícímu mateřskému srdci, aby se v lásce neupínalo jenom to své jediné Dítě, a přehlíželo Tebe. Přeji Ti, miláčkovi mého Syna a mne, také jen to nejlepší. To nejlepší, co mám, je můj jediný Syn. Proto Ti dávám svého milovaného Syna Božího.

Chceš vědět, o čem uvažuji, když moje jediné Dítě vystupuje na veřejnost s hlásáním své radostné noviny o závrtnosti lásky svrchované Otce k lidem, zatímco to sleduji z ústraní? Kolik je těch přechytralých příbuzných a ustaraných přátel a takzvaně hodných občanů, kteří se pohoršují nade mnou, že jsem Matkou člověka, podle veřejného mínění neužitečného? Místo, aby se jako všichni snažil přežít zlé časy a pokračoval v tesařské práci, toulá se bezpracně s opilci a nevěstkami, pobuřuje lid, odvádí od úcty k starším, kněžím a mocným. Kolik je těch, kdo varovně vztyčují prst, že se můj Syn ocitá na šikmé ploše? Kolik pomluv, urážek a obvinění na adresu Ježíše dopadá i na mě? Dovedeš si vůbec představit, jak často mě podněcují příbuzní: "Jdi mu domluvit! Odved' ho ze šikmé plochy, na níž se prý ocitá!" Kolikrát mě vybízejí: "Jdi zachránit život svému Synu, než bude pozdě! Co jsi to matku, když ho necháš mluvit a dělat takové nehoráznosti? Jestli skončí na popravišti, tak je to také Tvoje vina!" Já jen mlčím a zpovzdálí žehnám svému Synu za každé slovo a za každý krok. Dobře vím, že každé slovo a každý krok ho přivádí blíž a blíže hroznému, postupné smrti. Od začátku dobře vím, jak se s každým jeho slovem a skutkem stupňuje nenávisť pyšných a mocných proti mému Synu i proti mně samé. Za těch třiatřicet let obětovávám své Dítě ne jednou. Podávám ho k oběti tisíckrát a zase znovu. Pokaždé a znovu ho dobrovolně a s krvácějším Srdcem vydávám veřejně potupě. Tím si připravuji své Srdce na své krvavé ukřižování spolu s Ježíšem a v něm. Tolikrát a opakovaně obětuji své Dítě do rukou nebeského Otce, a to kvůli Tvým vinám. Přitom se čím dál tím více stávám dobrou a pečlivou Matkou Tebe uprostřed obrovských zástupů lidí, kteří vzdychají po Vykoupení a mateřském pohlazení.

Zkus mě někdy srovnat se svou matkou! Porovnej si mě s vlastní matkou, která přeje výlučně jen Tobě, svému rodnému dítěti! Srovnej si mě s matkou, která Tě chce mít jako své dítě připoutáno jen k sobě! Srovnej si mě s matkami, které se chvějí jen o své děti a zdráhají se je obětovat, protože by musely obětovat svou opičí lásku, kterou je vlastně spoutávají! Možná, že pocítíš sladkou závat' nad mou velikostí. Možná se však v Tobě vzbouří mateřské city, a budu se Ti zdát jako krkavčí matka, anebo jako horší než ta žena, která chce před králem Šalamounem dopustit rozpůlení dítěte? Vždyť dobrovolně vydávám své jediné Dítě k hroznému mučení, k Ukřižování a k probodení jeho nekonečně milujícího Srdce!

Ríkáš si, co je to za matku, která nezabrání svému jedinému dítěti v jeho svobodné životní pouti vstříc smrti? Jenže právě proto, že jsem Matkou, a to Matkou Nejdokonalejšího, proto nejlépe ze všech lidí chápu svůj mateřský úkol. Chápu a přijímám svůj úděl Matky, která se má obětovat, aby přicházející nový život zvítězil. Dovedu z lásky k Tobě uprostřed všeho lidstva a pro Tvou věčnou záchranu obětovat své jediné Dítě Boží. Proto se mi dostává nového dítěte v Tobě spolu s bezpočtem dalších dětí. Nemysli se, že mi přitom nekrvácí Srdce! I když dobrovolně přijímám to, co má přijít, nestává se to méně trpkým a hořkým, protože Boží milost neruší mou přirozenost. Pro

matku je vždy bolestné vydat milované dítě na potupnou smrt. Jsi dítě mých slz a úzkostí. Láska a víra ve svrchovanou lásku Boží neruší lidskou přirozenost. Jsi dítě mého pokojného souhlasu s Boží vůlí. Tak Tě jako své vlastní dítě vedu ke kříži svého jediného Dítěte Božího, se kterým vystupuješ na Kalvárii, abych Ti tváří v tvář krutému světu ukázala, kde máš hledat lásku a naději. Zde, u paty kříže, potřísněného přesvatou Krví mého Syna, kterou přijímá ode mne, představuji Tebe spolu se všemi svými milovanými dětmi nebeskému Otci. Zde, u kříže, na němž nám přináší můj Syn Vykoupení, Tě vedu k patřičnému přijímání mého Dítěte. Nabízí se Ti ve Tvém každodenném pokrmu a nápoji. Chop se vlastního kříže! Nes ho ve spojení s křížem mého Syna! Tak můžeš v síle tohoto nebeského pokrmu dorůst z dítěte našeho věčného Otce do důvěrného přítele mého Syna a spoluvykupitele sebe uprostřed celého lidstva a světa. Tvoje milující Máma

+ + +

ALELUJA, ALELUJA !

BOHU DÍKY, ALELUJA. ALELUJA
ZPÍVEJME ALELUJA, ALELUJA
VE VELIKONOČNÍM OKTÁVU
ZVĚSTUJEME JEHO SLÁVU

SLÁVU VZKŘÍŠENÍ
NAŠE VYKOUPENÍ
SMRT BYLA PŘEMOŽENA
VLÁDA PEKLA ZNIČENA.

TAK NÁS BŮH MILOVAL
ŽE SYNA SVÉHO OBĚTOVAL
SMÍŘIL SE SEBOU CELÝ SVĚT
ABY SES MOHL VRÁTIT ZPĚT.

ZPĚT K NĚMU DO NEBE
TO UČINIL PRO TEBE
VRÁTIL TI ŽIVOT VĚČNÝ
MÁŠ BÝT ZA TO VDĚČNÝ.

MILOVAL NÁS DO KRAJNOSTI
USTANOVIL SVATÉ SVÁTOSTI
BYCHOM NEPODLÉHALI SLABOSTI
A ŽILI STÁLE V MILOSTI.

ALELUJA, ALELUJA
ALELUJA, ALELUJA !

A.Blahová

+ + +

Zprávy: Od středy 7.4. do 18.4.2004 uskutečnilo Sdružení přátel bl.Hyacinta Maria Cormiera v Brně v Brněnském Angeliku setkání mezi umělci. Setkání uvedl br.Miroslav Gabriel Částek představením POUTNÍKA od Jana Čepa. Zúčastnili se výtvarníci Vladimír Matoušek, Cyril K. Votýpka, Pavel Augustin Kryl, Ludmila A.Dohnalová, Veronika K.Planerová, Václav Jedlička, O.Škaroupka. Setkání mělo jedinečný ohlas mezi domácími i zahraničními návštěvníky. Od té doby se další oslovení bratři a sestry scházejí s námi k modlitbám na poděkování Bohu i Církvi svaté a jejich oslavovatelů. Chvála Bohu za toto dílo!

VYDÁVÁ: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně. IČ:

70824118. Tel.541218001, 737857272, TISK: OLPRINT, BRNO. Upozornění: Veškeré texty je zakázáno dále rozšiřovat bez souhlasu redakce a autorů. Bank.spojení: ČS Brno - 2024711359/0800, Konst.symb.8, Var.s.:2004,Název účtu: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP